

Джен Брікер народилася без ніг, її покинули біологічні батьки. Сьогодні вона — повітряна акробатка, чемпіонка Америки із силової гімнастики й оратор, яка своєю енергією та оптимізмом надихає мільйони людей. Джен виступала в концертному турі Брітні Спірс, є частою гостею телешоу й лектором на інтелектуальних конференціях TED. Про себе вона розкаже разом із Шеріл Берк — головним редактором «Life & Style Weekly» й авторкою бестселерів з топу «The New York Times» про життя, що приголомшують.

Коли родина Брікерів вирішила в дочерити безногу румунську дівчинку, їм сказали, що вона ніколи не зможе сидіти самостійно. Однак у їхній родині слів «не можу» не існує. «Роби те, що любиш, із тими, кого любиш, і знай, що тобі пощастило», — так підтримували вони Джен. А ще — батьківською любов'ю, яка зробила диво... Дівчинка без ніг мріяла стати дизайнером взуття, видавати журнал для жінок без фотошопу й ретуші. Та побачивши світлину олімпійської чемпіонки з гімнастики Домінік Мочану, сказала: «Я хочу бути як вона!» І змусила говорити про себе всю Америку.

Сьогодні Джен літає на шовкових полотнах у дев'яти метрах над землею. Замість ніг вона отримала крила — дар надихати інших. А ще — рідну сестру, ту саму чемпіонку, кумира дитинства, Домінік Мочану...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1682-2

9 786171 216822

ДЖЕН БРІКЕР
І ШЕРІЛ БЕРК

ЙДИ ЗА МРІЄЮ. ВСЕ МОЖЛИВО

ДЖЕН БРІКЕР І ШЕРІЛ БЕРК

І РАПТОМ
ЗНАХОДЯТЬСЯ ВІРА
Й МУЖНІСТЬ,
І ШЛЯХ ЛЕЖИТЬ
ПЕРЕД ТОБООЮ...

ЙДИ ЗА МРІЄЮ ВСЕ МОЖЛИВО

ПЕРЕДМОВА Ніка Вуйчича

JEN BRICKER

WITH SHERYL BERK

EVERYTHING
IS POSSIBLE

ДЖЕН БРІКЕР

І ШЕРІА БЕРК

ЙДИ
ЗА МРІЄЮ

ВСЕ МОЖЛИВО

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)

Б87

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Вперше опубліковано англійською мовою
під назвою *Everything Is Possible* видавництвом
Baker Books, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Усі права захищено

Перекладено за виданням:
Bricker J. *Everything is possible :
finding the faith and courage to follow your dreams* /
Jen Bricker, with Sheryl Berk. — Grand Rapids :
Baker Books, 2016. — 208 p.

Переклад з англійської *Віри Кучменко*

ISBN 978-617-12-1682-2 (укр.)

ISBN 978-0-8010-1930-2 (англ.)

- © Jen Bricker, 2016
- © DepositPhotos.com / Serg64,
обкладинка, 2017
- © Nemiro Ltd, видання українсь-
кою мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
та художнє оформлення, 2017

Майже казкова краса цієї потужної та сповненої надії історії може стати стимулом для кожного, щоб досягати нових вершин і не стримувати своїх мрій.

*Нік Вуйчич, спікер та автор книжок «Нестримний»,
«Життя без обмежень» і «Кохання без обмежень»*

Безстрашність, віра й непереборна рішучість Джен Брікер доводять, що той, хто має велике бажання й ставить перед собою мету, здатний втілити в життя найзаповітніші мрії. Вона надихнула мене й надихне вас!

*Єва Лонгорія, актриса, продюсер,
режисер, активістка*

Я прочитала книжку «Можливо все» із величезним задоволенням! І відтоді вона завжди поряд зі мною, щодня. Її історії про мужність, труднощі, натхнення й гумор — це те, що допомагає усвідомити: супроводжувати автора в такій неймовірній подорожі справді варто!

Полі Перретт, актриса, письменниця, співачка

Іноді люди народжуються за незвичайних обставин, а в результаті проживають абсолютно звичайне життя. Хтось народжується за звичайних обставин, а проживає непересічне життя. Джен — одна з небагатьох,

хто народився за незвичайних обставин і проживає незвичайне життя. Це особлива історія про дуже особливу жінку. Я почуваюся благословенним завдяки тому, що можу назвати її своїм другом.

Джо Мантенья, актор

Надихає так, як може надихати тільки Джен Брікер! Вона справжній подарунок. У цій книжці розкривається все її чарівне життя — із самого початку й до приголомшливих успіхів, яких письменниця досягає зараз. Чесно, мудро, з шармом і легкістю. Книжка, що змінює життя й зігріває серця.

Тара Стронг, актриса

Цю книжку присвячено славі Господа.
Нехай вона торкнеться життів мільйонів людей
у всьому світі.

А також моїм батькам — Джеральду й Шерон Брікерам.
Без вас, мої любі, я не впоралася б!

ПЕРЕДМОВА

У перше я зустрівся з Джен у вересні 2014 року на заході в Беверлі-Гіллс. Я відрекомендував її глядачам і спостерігав за їхньою реакцією. Вона підкорила їх відразу, цілком і повністю, як і мене самого.

Уже під час першої зустрічі було зрозуміло, що між мною і Джен існує зв'язок. Я не так часто зустрічаю людей, які б поділяли мої погляди й цілі: не бійся мріяти, бери те, що дає тобі Бог, неси світло туди, де панує темрява, поширюй надію, віру, любов і мир.

Мені імпонують її стосунки з Господом і те, як вона надихає інших на Його пошуки — не тільки словами, а й діями. Коли Джен стикається з труднощами, то не дозволяє їм стати на заваді її радощам і прагненням. Її віра непохитна. Вона відчуває вдячність не лише за дарунки Господа, а й за можливість пробувати, помилятися, рости. Ми говорили про те, що розглядаємо наші «обмеження» як переваги. Бог не помиляється, а тому жоден із нас не є помилкою. Бог чітко усвідомлював, що Він робить, коли створював нас обох.

Її історія — справжня рідкість, і я пишаюся тим, що Джен — один із небагатьох спікерів, яким я довіряю виступати замість мене, коли сам не можу прийняти деякі запрошення від спікерського бюро «Attitude Is Attitude». Я пишаюся, що їй вистачає мужності

з'явитися на сцені й поділитися своєю історією. А ще щиро вірю в те, що це лише початок. Бог має чималі плани на Джен Брікер. Не важливо, чи виконує вона вправи як повітряна акробатка, чи виступає перед тисячами глядачів, — я не можу дочекатися тієї миті, коли побачу її політ.

Нік Вуйчич

ПОДЯКА

У першу чергу дякую тобі, Господи. Ніщо в моєму житті й саме життя не було б можливим без Тебе — головної рушійної сили в усіх починаннях!

Я хочу подякувати моїм батькам за те, що вони були справжніми «рок-зірками» й підтримували всі ті неймовірні речі, які я будь-коли хотіла спробувати чи зробити! Моїм братам — Грегу, Буббі й Бреду — за їхню любов із найпершого дня (і за те, що не придумали для мене божевільне ім'я), за те, що навчили мене «тусуватися» з хлопцями й не боятися забруднитися!

Моїм сестрам Крістіні й Домінік — мені не віриться, що з моменту нашої першої зустрічі минуло вже десять років! Час такий швидкоплинний! Я з нетерпінням чекаю на все те, що Бог приготував для мене на наступні десять років.

Величезне спасибі моїй спільноті в графстві Кроуфорд — учителям, тренерам, однокласникам — за те, що підтримують мене протягом усього життя. Я безмежно вдячна за те, що маю таке коріння й настільки сильно відчуваю себе частиною потужної спільноти, бо мене виховала саме така!

Крайн, ти найдивовижніша, найкраща подруга, про яку можна тільки мріяти! Зізнаюся: без тебе

я не уявляю свого життя! Я дуже вдячна Богові за те, що Він нас познайомив!

Гранте, ти завжди був у «команді Джен», буквально з другої секунди нашого знайомства. Дякую за те, що повсякчас підштовхував мене вперед, за твою любов і за те, що ти *завжди* в мене віриш!

Я хочу подякувати всім, хто давав мені шанс, коли інші боялися. Дякую всім янголам, які траплялися на моєму шляху під час подорожей. Ви знаєте, ким ви є. Ви запрошували мене зупинитися у ваших домівках. Годували, напували й докладали максимум зусиль, щоб показати свою любов, хоч і не мусили цього робити. Я ніколи не забуду ані того, ким ви є, ані того, що ви для мене зробили. Тільки сподіваюся, що одного дня поверну все сторицею й навіть більше!

Величезне спасибі моїй співавторці Шеріл Берк. Зізнаюся, без тебе в мене нічого не вийшло б, ти просто неймовірна людина! Я відчуваю неабияку вдячність за те, що провела з тобою так багато часу. Дякую, що ти була в «команді Джен» з найпершого дня!

Я хочу подякувати Френку Вайманну з видавництва «Folio Literary», завдяки якому ця книжка стала реальністю.

Джошуа Шреффу — моєму компаньйону в усіх витівках — за те, що завжди мене захищав.

Ніку Вуйчичу, який з'явився в моєму житті й подарував щасливу й надійну дружбу.

Дякую всім парафіянам із церкви «Реальність» («Reality») у Лос-Анджелесі. Ця церква (і ви всі) змінила моє життя й стала відповіддю на мої молитви.

Усім гімнастам і повітряним акробатам, усім, хто вірив у мене з найпершого дня. Макс — прекрасному хореографу, подрузі й повітряній акробатці — за те, що навчила мене контролювати свої рухи й надала тренувальний майданчик.

Дякую неймовірному Джеремі Коварту, завдяки якому обкладинка цієї книжки стала справжнім слем-данком¹. Мій друже, ти просто фантастичний!

Я дякую всій команді видавництва «Vaker» за щире зацікавлення й підтримку! Браюне, мені було весело працювати з тобою над тим, аби ця книга побачила світ! Емі, дякую тобі за ентузіазм протягом усього процесу! Марку, для мене ти справжнє благословення! Я справді не можу уявити поряд із собою іншу команду під час роботи над книжкою. І годі шукати слів, щоб описати мою вдячність кожному з вас! Завдяки вам цей процес став красивим. Дякую за потужну й пристрасну віру і в мою книжку, і в мене!

¹ Slam dunk (англ.) — слем-данк, кидок у баскетболі, коли гравець підстрибує вгору й кидає м'яч у кільце однією або двома руками. (Тут і далі прим. пер.)

ВСТУП

Хоч і мала вона, однак шалена.

Вільям Шекспір. Сон літньої ночі

Так це й трапилося: я прилетіла на Чемпіонат світу з легкої атлетики IPC¹ у Катарі, звисаючи з гігантської повітряної кулі. Зауважте: не такої, що має знизу великий плетений кошик, — я фактично була *прикріплена* до самої кулі! Я кинула погляд на пейзаж унизу, і в мене перехопило подих. *Це неймовірно! Я ще ніколи не виступала на повітряній кулі!* Коли організатори запросили мене до Катару й озвучили кілька ідей для мого виступу, я навіть гадки не мала, яким чарівним та епічним він буде. Акцент у ньому був зроблений на мою появу — організатори мали чималий клопіт, надуваючи велетенську повітряну кулю. Команді з трьох чоловіків довелося ходити, тримаючи її високо над головами. Усе було зроблено з абсолютною точністю. Отже, подібно до всіх тих речей, які мене лякають, це був випадок, коли я точно знала, що мушу це зробити. Зараз, озираючись назад, я розумію, що це один із моїх улюблених моментів, які я називаю «*уципни мене*» — ідеальне поєднання

¹ International Paralympic Committee (англ.) — Міжнародний паралімпійський комітет.

крутості й божевілля, майстерності й нерозсудливості. Тобто хто це *робить*? Звісно, що я! Увесь той час, що я ширяла на висоті, насолоджуючись підбадьорливими вигуками глядачів, у моїй голові знову й знову лунала та сама фраза: «*Бог добрий!*»

Я не маю жодних сумнівів щодо того, що я благословенна, хоча відразу ви могли б подумати навпаки. Це складно не помітити: у мене немає ніг. Але протягом усього життя в мене ніколи не виникало думки про те, що я чимось відрізняюся від інших людей. Якщо мені хотілося щось зробити, я просто це робила. Якщо я хотіла стати чемпіоном з акробатики чи повітряною гімнасткою, мене не могла зупинити відсутність кінцівок. Мій підхід до життя був простим: жодних вагань, страху, жодних хвилювань на кшталт «А якщо...». Коли переді мною поставала перешкода, я ставала вигадливою й думала про те, як її обійти. Я відчуваю, що людей зазвичай не вчать такого ставлення до життя, і, мабуть, саме тому в мене постійно просять поради. Життя — це неймовірна мандрівка, якщо не боїшся жити.

Водночас я ніколи не почувалася так, ніби маю щось комусь доводити. Я така, яка є, і приймаю це. Люди часто запитують: «Якби ти могла народитися з ногами, ти б цього хотіла?» У жодному разі. Я отримала цей подарунок від Бога з певної причини. Так, саме подарунок. Я не розглядаю себе як «інваліда», «людину з обмеженими можливостями» або ж людину, якій

бракує контурів чи форми. Я дякую за своє тіло щодня. Якби я народилася з ногами, у мене не було б виняткових можливостей позитивно впливати на життя інших людей. Через мене діє сам Господь — через мою «унікальність».

Можливо, зовні скидається на те, що мені довелося зіткнутися з несприятливими обставинами. Адже біологічні батьки відмовилися від мене відразу після народження. Та я дивлюся на це інакше: Бог захищав мене. У нього були серйозніші плани. Він знав, що я маю потрапити в правильне місце з правильними людьми, які розвиватимуть мої таланти й хист, які навчать мене приймати їх. Він знав, що робить, Він завжди знає!

Тому так, я благословенна. А мої прийомні батьки — це мої герої, бо саме вони навчили мене бачити силу й красу там, де інші їх не помічають. Вони навчили мене йти вперед, незважаючи на всі перешкоди, що трапляються на шляху. Таких було чимало й буде ще більше. Якось я прийшла на заняття із зумби, і одна жінка запитала: «Як ви це робите?» Гм, а як мені цього не робити? Як не кататися на каяці, не стрибати з парашутом, не їздити на роликах, не грати в баскетбол — список нескінченний. За іронією долі, я ненавиджу сидіти на одному місці (а оскільки в мене немає ніг, скидається на те, що я тільки те й роблю, що сиджу). Я невпинно рухалася з тієї самої миті, коли почала

повзати. І байдуже, що перші лікарі, до яких мене привели, стверджували, що мене доведеться носити на руках протягом усього життя й підпирати за допомогою «відра». Брікери не хотіли такого життя для своєї маленької дівчинки — навіть варіанта такого не розглядали. Вони ніколи не дозволили б комусь або чомусь мене стримувати.

Чи траплялися в моєму житті моменти, коли я опускала руки, почувалася невпевнено, засмучено, *паскудно*? Ще б пак! Це називається «бути людиною». У дитинстві я протягом досить тривалого часу неабияк серйозно переймалася з приводу свого тіла. Мені не подобалося те, що я бачила в дзеркалі. Хотілося бути високою й тендітною, мати руки, як у балерини. Натомість я була кучою і з біцепсами, як у бодібіддера. Мені довелося зануритися в себе, — у свою душу, — щоб дійти висновку: Бог дав мені це тіло з певною метою. А тоді до цього тіла Він дав мені всі ці таланти й здібності, щоб я могла привертати увагу людей. І для мене це можливість навчати, ділитися інформацією й натхненням.

Це лише частина того, про що ця книжка, а ще я хочу поділитися з вами всіма складнощами, які зробили мене такою, яка я зараз. Можливо, ви про мене читали або ж слухали мої виступи. Це те, що лежить на поверхні. Я люблю ризикувати, я артистична, наполеглива, неідеальна, нестримна, розбита, дурненька, спортивна, недоладна, кокетлива й грайлива. Сестра,

донька, найкраща подруга, тітка, повітряна акробатка, коханка. Я переживаю відчуття небезпеки, сумніви, страх, слабкість і моменти абсолютної благодаті, екстремальних пригод, потужної пристрасті й кохання, що змушує моє серце калатати. Іноді мені хочеться вибухнути радістю, хвилюванням і щастям, а в інші миті я почуваюся пригніченою, непрофесійною й самотньою. І я ще ніколи не ділилася такою кількістю інформації про те, хто я як особистість. Якщо бути до кінця чесною, я просто не була готова. Гадала, що сильні люди ніколи не показують своїх слабких місць. Але тепер я знаю, що насправді все навпаки: треба мати багато сміливості, щоб бути вразливим і розповісти про себе справжнього все. Мені анітрішечки не страшно робити кульбіти в повітрі на висоті тридцять футів, коли мене підтримує шматок тканини, але відкритися... страшнувати.

Але я знала, що мушу це зробити, подібно до того, як долала всі інші випробування, що їх підкидало мені життя. Гадаю, я почала сприймати це завдання як таке, з яким можу впоратися, знайшовши мотивацію. Я хочу, щоб кожен, хто прочитає цю книжку, усвідомив одну просту й дивовижну істину: ви важливі. У нас усіх є особливі здібності й таланти, які роблять нас не тільки унікальними, а й величними. Кожному з нас під силу змінити чиєсь життя. У кожного є голос, сцена й можливість позитивно вплинути на цей світ.

І йдеться не тільки про те, як перетворити лимони на лимонад або ж бачити склянку наполовину повною. Ідеться про те, що треба діяти. Підштовхувати себе й робити те, для чого вас призначено (назвімо це метою). І це не обов'язково те, чим ви займаєтеся зараз. Насамперед це здатність бачити те, що перед вами, і уявляти безмежні можливості.

Можливо все. Ось моя улюблена цитата з Євангелія від Марка 9:23: «Щодо того — якщо можеш — то все можливо тому, хто вірує»¹. Побач це, повір у нього і втілюй у життя. Хто б міг подумати, що насправді все так просто? Однак моє життя є доказом цього. А найсмішніше те, що мені тільки двадцять вісім років і це лише початок! І я вважаю це першим кроком у своїй подорожі (такий собі каламбур)! Дорога чиста, і я вже не можу дочекатися, щоб побачити, куди вона мене приведе. Отже, запитайте в себе: куди завела б вас дорога, якби ви вирішили підштовхнути себе вперед і робити те, заради чого народилися? Де б ви опинилися, навіть якщо завжди думали, що це неможливо? Це не має бути політ на повітряній кулі... але, знову ж таки, чом би й ні? Не відкидайте варіанти, доки не спробували! Будьте сміливими. Мрійте на повну! Вірте. І не бійтеся дивитися вниз. Краєвид просто вражає!

Джен

¹ Тут і далі цитати взято з Біблії в перекладі Івана Хоменка.

РОЗДІЛ 1

ДІВЧИНКА, ЯКА НАРОДИЛАСЯ БЕЗ НІГ

Господь бо не дивиться так, як чоловік:
чоловік дивиться на лице, Господь же дивиться на серце.

І Книга Самуїла 16:7

Я прийшла в цей світ без імені й була буквально «ніким». Мої біологічні батьки-румуни просто відмовилися від мене, залишивши в лікарні. Однак я не відчуваю ненависті. І хоча людям складно це зрозуміти, я не злюсь на своїх біологічних батьків. Я їм вдячна. Вдячна, бо саме завдяки їхньому вчинку я опинилася там, де мене люблять, разом із моїми батьками Брікерами, які мене підтримували й навчили, що моє життя — як і будь-яке інше — має мету.

Безперечно, початок мого життя був досить дивним. У крихітній лікарняній палаті в Салемі (штат Іллінойс) моя біологічна мати Камелія народила мене за допомогою кесаревого розтину. Я мала великі карі очі, густі темні волосся, брови й вії, а ще напрочуд смагляву шкіру. А ще я народилася із серцем з правого боку, а не з лівого (більшість медсестер добряче лякалися, коли намагалися послухати моє серцебиття за допомогою стетоскопа!). У мене був «колосальний»

зріст — аж тринадцять дюймів¹, — я була на цілий дюйм довша, ніж лінійка. За іронією долі, невдовзі після мого народження лікарню закрили. У моїй родині часто жартують, що мене так ніхто й не зміг перевершити, тому їм і довелося закритися.

Камелія навіть не поглянула на мене. Мій біологічний батько Дмитрій не дозволив їй це зробити навіть на мить. Один мій родич каже, що лікар, який приймав пологи (також румун) сказав йому, що я помру. Можливо, батько гадав, що це буде надто боляче. А може, намагався допомогти моїй матері позбутися болю, розпачу чи жалю. Можливо, його охопила паніка або ж він відчув, що не готовий дбати про дитину з особливими потребами ні емоційно, ні фінансово. Може, він думав, що робить мені послугу?

Я не знаю й не вдаватиму, що розумію, які думки пронеслися в його голові в той момент. Усе, що мені відомо, — це те, що він кинув лише один погляд на крихітну дівчинку з двома відростками там, де мали бути ніжки, і вирішив, що їй буде краще з кимось іншим.

Отож ні, я не злюся, хай як божевільно це звучить. Я не звинувачую своїх біологічних батьків, не засуджую, не ображаюся. Це просто неможливо, адже вони зробили мені найцінніший подарунок — сім'ю, яка потребувала мене так само, як потребувала її я.

¹ 1 дюйм = 2,54 см. Зріст Джен за народження становив 33,02 см.

Батьки були чесними зі мною з моменту всиновлення. Вони не хотіли, щоб я почувалася скривдженою, покинутою або щоб ненавиділа своїх біологічних батьків. І просто сказали: «Дженніфер, ти мусиш зрозуміти: твої біологічні батьки приїхали з іншої країни, вони дивилися на речі інакше. Ти не була на їхньому місці й не можеш знати справжню причину того, чому вони від тебе відмовилися. Хоч як би там було, це не має значення. Усе сталося точно за планом Господа. Для нас ти стала відповіддю на наші молитви, справжнім дивом. Вони зробили нам подарунок — тебе».

Утім, на те, щоб знайти цей подарунок, моїм батькам знадобилося трохи часу. Спочатку соціальна працівниця відправила мене до прийомної сім'ї — я потрапила до доброї, люблячої пари. Я називала їх «нана» і «папа» (хоча я пробула там тільки три місяці, ми підтримували зв'язок іще кілька років, доки вони не відійшли в кращий світ). Вони ж назвали мене Голлі Енн¹. «Папа» працював на залізниці й завжди носив комбінезон — мене зручно вмощували в його нагруднику, мов дитинча кенгуру в материній кишені. Ми дивилися «Альфа» (серіал про маленьку дивакувату ляльку — «позаземну форму життя»² — це для тих,

¹ Holly Ann — буквально «Свята Анна».

² «ALF» (Alien Life Form) — американський комедійний серіал про прибульця з планети Мелмак (1986).

кого ще не було на світі наприкінці 1980-х), а ще я мала крихітну фігурку Альфа, яку завжди носила із собою. Ці люди дбали про те, щоб я почувалася захищеною й задоволеною, і багато місяців по тому, коли я вже жила з Брікерами, батьки привозили мене до цього будинку в гості. То перші люди, які мене полюбили, і їхні серця були справді великими. Вони приймали до себе дітей, яких було «складно розмістити» деінде, і протягом років бачили чимало сумних і нещасних малюків. Утім, я до таких не належала, незважаючи на свої очевидні «проблеми». З огляду на мою винятковість ви, мабуть, гадаєте, що відправити мене до тимчасового притулку було досить жорстоко. Але ж ні — мене хотіли в дочерити понад три сотні пар. Іноді я замислююся: я ж могла стати однією з трьохсот інших Джен! Це як математична формула ймовірності: якби Джен пішла з X та Y, якою вона була б? Те, як мене виховували, зробило з мене людину, якою я є сьогодні. І я вдячна, безмежно вдячна Богові за те, що Він мав саме такий план.

МОЛИТВА ПРО ДИВО

На момент мого народження мої батьки — майбутні батьки — Шерон і Джеральд Брікери жили в Гардінвіллі (штат Іллінойс) — крихітному містечку за тридев'ять земель, у східній частині штату. Вони вже мали

трьох синів: Грега, Браяна (його зазвичай називали Бубба) і Бреда, яким було чотирнадцять, дванадцять і десять років відповідно. Незважаючи на це, вони відчайдушно хотіли мати доньку. Моїй матері довелося зробити гістеректомію через кісти в яєчниках, тож вона знала, що більше ніколи не зможе мати дітей. А тому почала просити Бога про диво. Вона берегла свою віру й була їй відданою: *«У цьому світі має бути маленька дівчинка, яка потребує родини»*. Терпіння цієї жінки було безмежним.

Одного дня їй зателефонувала подруга, яка теж займалася процедурою всиновлення, і сказала, що дізналася про мене. Тієї миті мама зрозуміла, що то відповідь на її молитви.

Вона розповіла про все батькові, і його охопило таке саме радісне хвилювання. А тоді вони обговорили це із синами. Спочатку запитали в Грега, найстаршого: «Як би ти почувався, привівши додому свою дівчину й познайомивши її із сестрою, в якій немає ніг?» Грег навіть не думав, а одразу сказав: «Якщо моя дівчина не зможе її прийняти, я просто не зустрічатимусь із нею». Вони пропрацювали кожен окремий сценарій із моїми братами, щоб переконатися, що все гаразд. А коли вся сім'я була «за», почали втілювати план у життя.

Мама потім розповіла, що була на сто відсотків чесною. Вона повідомила соціальному працівникові

всі причини, через які родина більше не потребувала дітей, і водночас причини, через які вона глибоко в серці *так* хотіла мати мене. Минуло два з половиною місяці, перш ніж вони нарешті змогли зі мною зустрітися. Протягом очікування Брікери не бачили жодної моєї фотографії — таким було правило. Агенція з усиновлення й соціальні працівники хотіли побачити, як потенційні батьки реагуватимуть на мене під час зустрічі, як впораються зі зміною підгузків і годуванням.

Мама каже, що напередодні нашої зустрічі вона страшенно нервувалася — крутилася в ліжку, гадаючи, якою буде моя реакція. Усі ці хвилювання розтанули, щойно вони увійшли до будинку моїх тимчасових прийомних батьків. Моє обличчя осяяла величезна усмішка. Мама каже, що тієї миті зрозуміла: саме так і мало бути. Вона почувалася так, немовби знайшла часточку своєї душі, якої їй бракувало, а усмішка на моєму обличчі, здавалося, промовляла: «Нарешті ви тут!» Зв'язок між нами з'явився миттєво, і мої батьки інстинктивно навчилися дбати про мене. Тоді як мої прийомні батьки — «нана» й «папа» — доклали чимало зусиль, щоб поміняти мені підгузок (я була досить-таки слизькою штучкою), мама поводитися, як профі.

— Це так легко! — вигукнула вона. — Маленькі ніжки не стають на заваді.

З того самого дня я стала Дженніфер Брікер. Братам дозволили дати мені ім'я, однак не все було так просто: вони мали дійти згоди щодо цього. Хлопці сперечалися годинами, аж поки один із них не сказав «Дженніфер», а інші кивнули у відповідь. Мама розповідає, що в мене був певний період адаптації, доки я пізнавала нову родину. Протягом двох тижнів я навідріз відмовлялася усміхатися. А тоді одного дня хтось із моїх братів чхнув, і я просто-таки залилася реготом. Йому довелося «чхати» знову й знову, щоб вони змогли сфотографувати мене з усмішкою на обличчі! Ось так і було — відтоді я перетворилася на радісну дитину. Кожен із моїх братів проводив зі мною час по-своєму. Грег вмощував мене до себе на груди, коли робив домашнє завдання, Бубба садовив у нагрудник комбінезона й носив із собою, а Бред зазвичай годував мене з пляшечки. Хлопці щиро раділи, що в них з'явилася маленька сестричка: я була мов та новенька блискуча іграшка!

Соціальні працівники призначили моїм батькам зустріч у клініці «Cardinal» у Сент-Луїсі (штат Міссурі): я мала пройти повне медичне обстеження. Прогноз пригнічував: лікарі хотіли виготовити для мене опору — «відро», щоб я могла сидіти. Вони вважали, що я ніколи не зможу самостійно сидіти, повзати чи пересуватися від одного місця до іншого, якщо мене не носитимуть на руках. Мама сиділа в кабінеті лікаря

й невтішно ридала. Однак тато не бажав погоджуватися з таким прогнозом.

— Ні, — наполегливо заперечував він, — це не для неї. Для нас це неприйнятно.

Тож вони знову повели мене до лікарів — цього разу до однієї з дитячих лікарень мережі «Shriners Hospitals» у Сент-Луїсі.

— Я хочу знати, чи зможе вона сидіти, — сказав батько. — Як виглядатиме її майбутнє?

Цього разу новини були добрими. Лікар усміхнувся й сказав:

— Містере й місіс Брікер, ця дівчинка робитиме такі речі, що вам зараз годі й уявити!

Але ж ні — вони якраз *могли* уявити. І відтоді ми всі дотримувалися принципу «*До справи!*». Ніщо не могло стати мені на заваді. Мої батьки ніколи не натягували повід надто сильно й водночас не дозволяли мені летіти за вітром, не зважаючи на жодні правила. Вони виховували мене так само, як і моїх братів. Те, що в мене не було ніг, зовсім не означало, що мені надавали привілеї чи особливе ставлення. Я мала вирости нормальною маленькою дівчинкою — батьки навіть не розглядали інших варіантів. Вони не няньчилися зі мною й не сюсюкали. Я любила говорити — і дуже голосно, особливо якщо дуже чогось хотіла, — з першої миті, коли відкрила свого ротика. Почалося з того, що я намагалася підвестися в ліжечку. «Мамо, тримайся!» —

вигукувала я, хоч насправді намагалася сказати: «Мамо, тримай!» Я могла не тільки сидіти, а й рухатися — і то швидко! Набагато швидше, ніж мої бідолашні батьки, яким доводилося за мною бігати. Мама називала мене мишкою, бо я рухалася прожогом зі швидкістю блискавки. Я штовхала себе вперед за допомогою рук, лишаячи позаду тільки подерті рожеві клаптики памперсів. Братам довелося буквально ловити мене, коли я, заледве навчившись повзати, стрибала з дивана. Вони клали на підлогу подушки, щоб пом'якшити удар, проте все одно заохочували мене до руху. Я ж ніколи не відмовлялася від таких сміливих спроб, бо нічого не боялася.

Ще до п'яти років мені зробили дві операції. Одну — щоб видалити епіфізарну пластинку, часткову кістку, що росла зі стегна, а другу — щоб видалити два відростки, аби мені було легше звикати до протезів. Рідні називали мої відростки плавниками. На одному з них були дуже милий великий палець, вигин і п'ята, тоді як другий був менш сформований. У дитинстві я обожнювала музику й користувалася цими виростками, щоб вистукувати ритм. Я була маленька, тож майже нічого не пам'ятаю про ті випадки, коли довелося лежати в лікарні. Однак батьки розповідають, що я ніколи не боялася й не сумувала під час перебування там. Усі медсестри мене любили, а я запевняла їх: «Не хвилюйтеся, усе добре!» Я була міцним горішком.

МОЇ НАЙВАЖЛИВІШІ

У цих нотатках ви зустрінетеся з найважливішими людьми в моєму житті, які ділитимуться спогадами про вашу вірну службу. Для мене це велика честь, і водночас я дуже боюся, але все-таки переважає перше почуття.

Моя мама Шерон Брікер

Коли я розповіла батькові, — Ноблу Волдропу, — що ми маємо намір удочерити маленьку дівчинку, він вагався. І не через історію її народження, а через те, що не був упевнений, що зможе любити її так само, як інших онуків. У ній не текла його кров. Та не встигли ми оком змигнути, як усе змінилося. Я брала її із собою до батьків, і він почав її просто обожнювати. Між ними встановився дуже міцний і особливий зв'язок — надто в останні дні його життя. Дженніфер стала для нього джерелом радості й утіхи. Він увесь час залежав від кисневого балона й нерідко депресував — і тоді мама телефонувала нам і просила привести Джен. Коли б ми не прийшли — це миттєво його підбадьорювало. Пам'ятаю, як вона співала, щоб поліпшити його настрій, — то були найкращі ліки проти всього, що його турбувало. Пригадую, як я спостерігала за нею й думала, що в неї є природна здатність встановлювати контакт із людьми. Тепер, хоч де б вона виступала перед натовпом людей, складається враження, що Джен говорить особисто з кожним присутнім. У неї більше друзів, ніж у будь-кого з моїх знайомих, бо кожен, хто її

зустрічає, одразу відчуває любов до неї. Я пригадую її стосунки з моїм батьком і розумію, що ще тоді усвідомила: Бог наділив її здатністю надихати людей.

Я ЦЕ МОЖУ

Коли я трохи підросла, моя особистість почала проявлятися більш яскраво. Я перетворилася на проблему з великої літери! Безперечно, на це вплинуло й зростання з трьома братами під боком. Греґ навчив мене шаленіти під музику Гарта Брукса. А ще він часто брав мене із собою на побачення — можливо, тому, що я була такою собі малою вискочкою із завжди чесно висловлювала свою думку. Усі мої брати хвалилися своїм друзям, яка я сильна, і в результаті мало хто з них наважився б прийняти виклик і позмагатися зі мною в армрестлінгу. Вони не хотіли, щоб їх перемогла маленька дівчинка. Тепер, коли я вже доросла, я розумію, що завдяки братам почала розуміти хлопців набагато краще. А якщо бути абсолютно чесною, то з ними набагато легше, ніж із більшістю дівчат: менше драми. Серед друзів у моєму житті завжди було більше хлопців, як і серед співмешканців. Гадаю, я сумую за життям у будинку, де повно чоловіків!

У мене є сестра Джоді — донька мого батька, яка народилася в інших стосунках іще до того, як він одружився з мамою. Вона старша за мене приблизно на

ЗМІСТ

Передмова.....	9	Розділ 9	147
Подяка.....	11	Моє серце.....	147
Вступ.....	14	Спробувати знову.....	152
Розділ 1	20	Там, де народилася любов.....	156
Дівчинка, яка народилася без ніг.....	20	Будьте вдячні.....	158
Молитва про диво.....	23	Бог зцілює серце.....	161
Я це можу.....	30	Спершу полюбіть себе.....	163
Дивитися очима Бога.....	37	Розділ 10	170
Розділ 2	41	Звичайні герої.....	170
Згусток енергії.....	41	Герой живе всередині	
Тільки уявіть.....	48	кожного з нас.....	179
Відома з правильних причин.....	53	Розділ 11	182
Розділ 3	60	Нескінченні можливості.....	182
«Не можу» — це тільки два слова.....	60	Вибір за вами.....	186
Життя без обмежень.....	65	Мій список бажань... Просто зараз.....	189
Розділ 4	74	Розділ 12	193
Палиці й каміння.....	74	Невідома я (запитання, відповіді, цікаві факти).....	193
Не такий вже малий цей світ.....	80	Один день із мого життя.....	193
Тягар на моїй душі.....	83	Як ви ходите?.....	197
Розділ 5	88	Глибокі думки — глибокі відчуття.....	199
Не втрачайте віру.....	88	Смійтеся — і проблеми зникнуть.....	200
Навчитися шанувати Бога.....	94	Деталі, деталі.....	200
Розділ 6	103	СуперДжен!.....	201
Руйнуючи стіни.....	103	Дайте відпочинок «залізній руці»!.....	202
Порушуючи правила.....	107	Болісна парковка.....	203
Розділ 7	114	Нижній рівень.....	205
Таємні сестри.....	114	Час для сліз.....	205
Зустріч із моюю біологічною матір'ю... ..	126	Майло і я.....	206
Розділ 8	130	Що я ненавиджу, а що люблю.....	207
Аж до неба.....	130	Шлюб і сім'я.....	210
У світлі софітів.....	134	Встановлення зв'язків.....	213
Усі погляди прикуті до мене.....	139	Знову в дорозі.....	213
		Мої нагороди.....	218

Літературно-художнє видання

БРИКЕР Джен, БЕРК Шеріл
Йди за мрією. Все можливо

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *К. С. Аврамчук*
Художній редактор *Ю. О. Сорудейкіна*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 15.11.2016. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion».
Ум. друк. арк. 9,03. Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

***Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці***

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Брікер Д., Берк Ш.

Б87 *Йди за мрією. Все можливо* : роман / Джен Брікер, Шеріл Берк ; пер. з англ. В. Кучменко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 224 с.

ISBN 978-617-12-1682-2 (укр.)

ISBN 978-0-8010-1930-2 (англ.)

Джен Брікер — відома на всю Америку безнога повітряна акробатка, чемпіонка студентської олімпіади із силової гімнастики, мотиваційний оратор, що є частим гостем телевізійних шоу та конференції TED. Історія її життя справді приголомшує і є яскравим прикладом того, на що здатна віддана батьківська любов до дитини з особливими потребами. Ця любов навчила Джен не відчувати страху перед життям. А життя без страху — це життя без обмежень! Вона вірить: кожна людина має «суперсилу», яка живиться вірою. Її відповідальність — власним прикладом показати людям, що життя є найдивовижнішим із див, і варто лише мріяти. І йти за своєю мрією... А відсутність ніг — ще не привід відступати!

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Сло)